# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Μαρτίου 1995 *

Στην υπόθεση C-130/91 REV,

**ISAE/VP — Instituto Social de Apoio ao Emprego e à Valorização Profissional,** εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισσαβώνα,

και

**Interdata — Centro de Processamento de Dados Ld.ª,** εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισσαβώνα,

εκπροσωπούμενες από τον Agostinho Amado Rodrigues, δικηγόρο Λισσαβώνας, Pç. do Campo Pequeno, 50 - 2° Esq, 1000 Λισσαβώνα,

αιτούσες,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπουμένης από την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

που έχει ως αντικείμενο την αναθεώρηση της διατάξεως την οποία εξέδωσε το Δικαστήριο στις 14 Ιανουαρίου 1992 στην υπόθεση C-130/91, ISAE/VP και Interdata κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-69),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann και P. Jann, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray (εισηγητή), D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και H. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

1 Με αίτηση που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Αυγούστου 1994, οι εταιρίες ISAE/VP — Instituto Social de Apoio ao Emprego e à Valorização Profissional και Interdata — Centro de Processamento de Dados Ld.ª, ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, την αναθεώρηση της διατάξεως την οποία εξέδωσε το Δικαστήριο στις 14 Ιανουαρίου 1992 στην υπόθεση C-130/91, ISAE/VP και Interdata κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-69).

2 Με τη διάταξη αυτή, το Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή με την οποία εζητείτο η ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής εκδοθείσας σε άγνωστη ημερομηνία, με την οποίαν αυτή αρνήθηκε να καταβάλει συνεισφορές

του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, που είχαν εγκριθεί προηγουμένως για τις αιτήσεις συνδρομής υπ' αριθ. 87.0730/P1, 88.0705/P1 και 88.0706/P1.

3 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους, οι αιτούσες επικαλούνται έξι έγγραφα, εκ των οποία τέσσερα επεσύναψαν στην αίτηση αναιρέσεως και δύο απέστειλαν μεταγενεστέρως· τα τελευταία ελήφθησαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Οκτωβρίου 1994. Κατά τις αιτούσες, η Επιτροπή ανέβαλε επ' αόριστον την πληρωμή των αμφισβητουμένων ποσών τα οποία αναγνωρίζει ότι οφείλει. Ζητούν, επομένως, από το Δικαστήριο να διατάξει την επανάληψη της διαδικασίας στην υπόθεση της κύριας δίκης και να καλέσει την Επιτροπή να απαντήσει στην αίτηση αναθεωρήσεως ή να καταβάλει αυτοβούλως τα επίδικα ποσά.

4 Η Επιτροπή θεωρεί απαράδεκτη την αίτηση αναθεωρήσεως, καθ' όσον τα προβαλλόμενα από τις αιτούσες πραγματικά περιστατικά δεν ήσαν άγνωστα ούτε στο Δικαστήριο ούτε στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο, κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΟΚ.

5 Για να κριθεί το παραδεκτόν της παρούσας αιτήσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, «η αναθεώρηση τη αποφάσεως δύναται να ζητηθεί από το Δικαστήριο εφόσον γίνει γνωστό γεγονός αποφασιστικής σημασίας το οποίο, προ της εκδόσεως της αποφάσεως, ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση».

6 Εξ αυτού προκύπτει ότι η αναθεώρηση δεν αποτελεί είδος εφέσεως, αλλά έκτακτο ένδικο μέσο, που παρέχει τη δυνατότητα αμφισβητήσεως της ισχύος δεδικασμένου οριστικής αποφάσεως όσον αφορά τις διαπιστώσεις πραγματι-

κών περιστατικών στις οποίες στηρίχθηκε το δικαστήριο. Η αναθεώρηση προϋποθέτει την αποκάλυψη πραγματικών στοιχείων προϋπαρξάντων μεν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως, αλλ' αγνώστων μέχρι τότε στο εκδόν την απόφαση αυτή δικαστήριο καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο, και τα οποία θα μπορούσαν, αν το δικαστήριο τα είχε λάβει υπόψη, να το οδηγήσουν σε διαφορετική επίλυση της διαφοράς (βλ., τελευταία, διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992, υπόθεση C-185/90 P-Rév., Gill κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. 993, σκέψη 12).

7 Τα έγγραφα όμως τα οποία κατέθεσαν οι αιτούσες ενώπιον του Δικαστηρίου δεν περιέχουν κανένα νέο πραγματικό στοιχείο προϋπάρχον της δημοσιεύσεως της αποφάσεως κατά την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας.

8 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η βαλλομένη διάταξη του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1992 δεν είναι δεκτική αιτήσεως αναθεωρήσεως στηριζομένης σε υποτιθέμενη ύπαρξη νέου πραγματικού στοιχείου.

9 Κατά συνέπεια, πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 100, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθεί ως απαράδεκτη η αίτηση αναθεωρήσεως της προαναφερομένης διατάξεως του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1992.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

10 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή οι αιτούσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναθεωρήσεως ως απαράδεκτη.**

**2) Καταδικάζει τις αιτούσες στα δικαστικά έξοδα.**

Rodríguez Iglesias Schockweiler Kapteyn

Gulmann Jann

Mancini Κακούρης Moitinho de Almeida

Murray Edward

Puissochet Hirsch Ragnemalm

Εκδόθηκε εν συμβουλίω στο Λουξεμβούργο στις 7 Μαρτίου 1995.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias